

under, og da en Organisation af Hæren ikke maa antages saaledes at binde Fremtiden som en Organisation af de faste Stridskræfter, nærer jeg for mit Bedkommende det Ønske, at det maa lykkes i det Mindste at faae Hærorrdningen snarest mulig gjort færdig. Med Hensyn til de Grundfætninger, som ere gjældende i Diebliffet, udtalte den ærede Forsvarsminister, at de vare vedligeholdte i det foreliggende Forslag, og jeg skal indrømme, at det er Tilfældet for flere af disse Grundfætnings Bedkommende, men der er en, som man efter min Mening er paa Veien til at opgive. Jeg vilde i allerhøjeste Grad beklage, at man kom bort fra den, og jeg skal strax udtale mig nærmere derom. Der faldt ved Lovforslagets Forelæggelse en Ytring fra den ærede Forsvarsminister, som jeg sætter Pris paa; han brugte nemlig det Udtryk, at man skulde se at knytte Folket og Hæren sammen. Det er netop den Hovedgrundfætning, hvorpaa den nuværende Hærorrdning hviler, eller hvortil den rettere sagt er et lille Skridt, og jeg vilde ønske, det kunde lykkes ved denne Leilighed endnu mere at knytte Hæren og Folket sammen. Det gjælder om at tilvejebringe en inderlig Forbindelse mellem Hæren og Folket saaledes, at de, naar Hæren nærmer sig, gjensidig kunne støtte hinanden men for at det virkelig skal kunne ske, tror jeg ikke, at man nu maa opgive, men at man tværtimod maa styrke de stedlige Myndigheder, som tjene til dette Formaal. Man maa vedblive at gaa i den Retning, vi begyndte paa i 1867, saaledes at der rundt omkring i Landet er stedlige Myndigheder, som hurtig og let kunne kalde Befolkningen til Vaaben, naar der er Fare. Derfor sætter jeg Pris paa, at man nu har foreslaaet Regimenter, men jeg maa tilføie, at jeg rigtigt nok kunde ønske, at de havde svaret mere til, hvad man forstaaer ved Regimentsinddeling, end Tilfældet synes at være ved det foreliggende Lovforslag. Jeg mener, at Regiments- og Udskrivningskredsene faa meget som muligt maa falde sammen; det er netop Retningen; thi det yderste Formaal, naar man vil arbejde henimod Folkevæbningen, er, at den enkelte Mands Udrætning findes i hans Hjem og Afdelingens i Regimentsdepotet, saaledes at man ikke er længere end høist nødvendigt fra sit Vaaben. Maa jeg minde om det gamle Ord i et af vore ældste nordiske Digte Havamaal, at en Mand ikke skal vige et Skridt fra sit Vaaben. I den Henseende kunde vi ogsaa se hen til Schweiz, som den ærede foregaaende Taler omtalte, i hvis Forsfatning findes en Bestemmelse om, at Vaabnet forbliver i Bærnermandens Hænder. Det er neppe den samme Regimentsinddeling, som er foreslaaet i det foreliggende Forslag, men jeg skal forklare min Tanke nærmere ved at omtale, hvorledes jeg mener, at Regimentschefens Opgave skulde være. Han bør bo i Regimentskredsen, med mindre alle hans Batailloner i længere Tid ere udrykkede, eller naturligvis naar han afgiver Kommandoen til en

Anden; han bør modtage og fordele Rekrutterne; han bør sørge for en saadan Orden med Hensyn til Stambøger, Materiel og Personel, at en hurtig Mobilisering hvert Dieblit er mulig; han bør være i Besiddelse af den Jurisdiktion, der tilkommer ham som Kredscommandant, og endelig bør han ogsaa have et vist Overtilsyn med Hensyn til sine underlagte Afdelingers taktiske Uddannelse. Det er altsaa først og fremmest administrativ og økonomisk Myndighed, jeg ønsker hos Regimentschefen, og for det Andet nogen taktisk, men jeg kan ikke se, at dette er Lovforslagets Tanke. Jeg finder tværtimod i Bemærkningerne til Lovforslaget Ytringer om, at Tanken ikke er at fratage Bataillonsbestyrrelserne de til dem henlagte administrative Grene for at henlægge dem til Regimenterne. Man kan maaske sige om den Tanke, jeg her har fremsat, at det er Decentralisation, og at det ved den militære Organisation gjælder om at centralisere, men jeg vil gjøre opmærksom paa, at den Decentralisation, jeg her tager Ordet for, ikke er af den Slags, som fremmer Opløsning, men den fremmer tværtimod Ordningen i det afgjørende Mobiliseringsdieblit. Jeg kan forstaa, hvorledes man ikke har været opmærksom paa den vigtige Grundfætning, som er nedlagt i den nugældende Hærlov, og som jeg vil kalde Stedlighedsgrundfætningen. Jeg glæder mig iøvrigt over, at man i flere Henseender har taget Hensyn til Hærorrdningen i Schweiz. Man vil vel sige, at man i Schweiz ikke har Regimentsinddelingen, men derimod har man den i andre mindre, frie Stater og i alt Fald havde man den for kort Tid siden i Østerrig og Preussen. Jeg vil derhos bede, at man ikke overse, at, om man end ikke har den i Schweiz, har man selve Tingen; thi de 22 Kantoner, hvori Schweiz er inddelt, ere lige saa mange stedlige Militærbestyrrelser, og i den Henseende er der ingen Forskjel mellem den nugældende schweiziske Hærorrdning og den tidligere. Det er bekendt, at Schweiz's Forsfatning har gjennegeaaet en Omdannelse, og der findes nu en Forsfatning af 29de Mai 1874; men naar man gennemser Artiklerne 19—21 deri, vil man finde, at den samme Grundfætning staar fast deri. Der findes en Bestemmelse om, at Troppeafdelingerne dannes af de samme Kantoners Mandskab. Siden jeg er ved Schweiz, vil jeg henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), som jeg maaske ellers let vilde glemme. Jeg skal aldeles i Forbigaaende udtale, at jeg samstemmer fuldstændig med ham, naar han mener, at vi ikke skulde glemme, hvad Schweiz selv indrømmer, at dets Neutralitet hviler paa deis Hæ. Der er vistnok Ingen her i Salen, som er saa — jeg vil ikke bruge Ordet uvidende, men — saa lidet indsigtsfuld, at han ikke indser, at en Neutralitet, som kun staar paa Papiret, Intet er værd, hvorimod en Neutralitet virkelig maa kunne gjøre sig gjældende ved Vaabenmagt. Det